

²⁶ „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot én rólam; ²⁷ de ti is bizonyosságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok.”

„Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkoztatok. ² A zsinagógákból kizárnak titeket, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez; ³ és mindezt azért tesz, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem. ⁴ Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön az órája, emlékezzetek rá: én megmondtam nektek.

A mai vasárnap Exaudi vasárnapja, az Istenhez kiáltás vasárnapja. Ahogy istentiszteletünk elején a zsoltáros szavaiban is hallhattuk; „Halld meg, Uram, hívó hangomat! Könyörülj rajtam, hallgass meg!”.

A vasárnap témájára tekintve egy könyörgést látunk, hogy Isten hallgasson meg bennünket. Az alapigét olvasva pedig, „... az tesz, majd bizonyosságot én rólam, de ti is bizonyosságot tesztek...”, bizonyára sokak számára a hitvallás szó ugrott be. Könyörgés és hitvallás. Ez a két elem minden istentiszteletünkön megjelenik, de talán nem tévedek, ha azt mondom, hogy nem csak vasárnaponként, hanem a hetünk minden napján ott vannak ezek. Lehet, hogy nem is minden esetben tudatosan, de ott vannak.

A gimnáziumi éveim alatt, egy, akkor már nyugdíjas lelkész, Pintér Karcsi bácsi, mondta nekünk egy áhitatában, hogy milyen gyakran hallja, hogy magukat „nem-hívók”-nek mondó emberek felkiáltanak a hétköznapiakban; „Jajj, Istenem!”, vagy még rövidebben csak; „Istenem!”. Ez számára pedig egyáltalán nem azt jelenti, hogy ezek a felkiáltások elítélendő, felelőtlenül kimondott szavak lennének, hanem, hogy a Szentlélek valóban mindünket, bármilyen távol is érezzük magunkat Istentől, akkor is Ő felé indít. Annak az ékes bizonyítékai a hétköznapiakból, hogy az Atya minden embert magához hív és vár.

Megragadtak bennem ezek a szavak és azóta, ha az imádság szóba kerül, például hittanórákon, sosem felejttem el megemlíteni a gyerekeknek, hogy ne feledjék ezeket a rövid imákat. Próbálok magam is odafigyelni, hogy ezek a szavak ne csak tudattalan Istenhez kiáltások legyenek, hanem valóban, hangosan csak egy-egy szóban kifejeződő, de magamban tudatosan megfogalmazott imák. Így ezek valóban, olyan könyörgések lehetnek, amik hitvallássá válnak. Hitvallássá, hiszen nem szégyenkezve, nem ajtók mögé bújva, hanem hangosan és őszintén kiálltok.

Kiáltanunk pedig bőven van miért. A személyes életterünkre és a világra tekintve is bőven akad miért segítséget kérni. Az S.O.S. jelzést bőven van miért bekapcsolnunk nap, mint nap, mert, bizony segítségre szorulunk mind. Ha ezt nem látjuk be, ha nem tudunk kiáltani, mert félünk, hogy mit fognak szólni mások ahhoz, hogy én nem vagyok elég erős, hogy én azt vallom, hogy csak Istenre támaszkodva tudok állva maradni a világban, akkor elsüllyedünk a tornyosuló hullámok között. Az S.O. S. jelzés bekapcsolása igen is hitvallás, azaz bizonyoságtétel az életünkben. Nem azért, amit sokan mondanak róla, hogy az S.O.S. a SaveOurSouls, azaz „Mentsétek meg a lelkeinket!” kiáltás rövidítése, mert valójában ez egy, szép, de csak később kialakult magyarázat. Mint, ahogy a „SaveOurShip”: „Mentsétek meg a hajónkat”; vagy a „SendOurSavior”: „Küldjétek a megmentőnket” magyarázatok is. Az S.O.S. kifejezés egyszerűen, azért lett elfogadva 1906-ban, mert a morze jelzése könnyen megjegyezhető volt és interferencia mellett is használható volt. Egyszerű és könnyen megérthető indokok ezek. Nekünk is ilyen kell, hogy legyen a segélykiáltásunk. Könnyen használható és nagy zűrzavarban, a nagy zajban is jól érthető és célba érkező. „Halld meg, Uram, hívó hangomat!”, „S.O.S.”, „Istenem!”.

Mai alapigénkben Jézus, a tanítványok számára, egy cseppet sem könnyű jövő képét tárja fel. Egy olyan jövőjét, amiben meg kell, hogy tudjanak állni, ami viszont egyedül nem fog menni. Nem titkolja a tanítványok előtt az igazságot; sem magáról, sem arról, ami következik. Néhány gondolattal később ezzel folytatja Jézus; „Egy kis idő még, és nem láttok engem, de ismét egy kis idő, és megláttok engem.”. Nem csak Jézus tanítványai, de a zsidóság egésze, már jó ideje várták a Messiást. Elmondták a saját S.O.S. imákat, vagyis, hogy „SendOurSavior!”, „Küldd el a Megmentőnket!”. Persze sokan kissé másra gondoltak Megmentő alatt, mert vakok voltak az igazi hullámokra, arra, hogy miből is kell valójában megmenteni őket. Aztán Jézussal együtt utazva a tanítványok is sokszor értetlenkedtek, vagy épp hitetlenkedtek. Ők is kiáltották, még Jézussal egy hajóban utazva is, hogy S.O.S., azaz „SaveOurShip!”, „Mentsd meg a hajónkat!”. Félelem vett erőt rajtuk, nem is egy esetben, még akkor is, mikor ott volt velük testben Jézus. A harmadik S.O.S.-ig, már csak a Húsvét fényében juthattak el. A „SaveOurSouls!”, „Mentsd meg Lelkeinket!”, kiáltás már a Feltámadotthoz szól. Hiszen ekkor vált érthetővé számukra, hogy mit is jelent pontosan az, hogy Jézus a Krisztus, azaz, hogy ő a Szabadító, a Megváltó Úr.

Itt azonban még nem ér véget a történet. Az apostolokkal együtt, nekünk is feladatunk és felelősségünk van a világban. Kereszténynek lenni, Krisztus követőjének lenni, nem lehet csendben, nem lehet a világon kívül, nem lehet csak vasárnap. Krisztust csak hitvalló emberként lehet őszintén követni. Ez pedig, ahogy arról ő maga beszél mai igénkben róla a tanítványok, nem egy egyszerű felelősség. Krisztus azt mondja a tanítványoknak, hogy ad nekik egy új „kiáltást”. Méghozzá azt, hogy „S.Y.S.”, azaz „SendYourSoul!”, vagyis, hogy „Küldd el Lelkedet!”. A Szentlélek, a Pártfogó ígérletét kapják a tanítványok és mi is. Azért, hogy legyen erőnk belátni az elesettségünket. Azért, hogy legyen erőnk megmutatni a gyengeségünket. Azért, hogy legyen erőnk a mélységből kiáltani.

Sokszor mondjuk, hogy túl hangos a világ, túl zajos. Akkor miért kiáltunk benne még mi is? Miért zavarjam meg a világot az én hitemmel?

Rengeteg témára ez is a válasza a mai embernek, hogy mindenki menjen haza és ott csinálja, amit akar. „Ne zavarj meg a mások életét!”, „Hagyd, hogy úgy éljen, ahogy neki tetszik!”, „Ne nézz oda!”, „Törődj magaddal!” Sok-sok hasonló mondattól hangos ma a világ. Ez valóban mind csak zaj, hogy az ember végül teljesen néma legyen. Az emberek és Isten felé is. Azért, hogy ne legyen végül se könyörgés, se hitvallás. Azért, hogy végül némán egyedül legyél, hogy minél könnyebben erőt vegyen rajtad a Kísértő akarata. Épp ezért nem némulhat el a hitvalló, akkor sem, ha fenyegetik. Épp ezért kell a könyörgés szavának tisztán és hallhatóan megszólalnia ma a világban. Mert szükség van rá, hogy mindenki merjen kiáltani a segítségért. Ne féljünk vállalni, hogy Isten a mi erősségünk és nem a saját erőnk, tudásunk, vagy akaratunk. Szükséged van rá, sőt a világnak szüksége van rá, hogy hagyd, hogy Isten Szentlelke őszinte kiáltásra nyissa a szíved, és így tégy bizonyosságot az ő megváltó szeretetéről. Ámen!